

☀ 26 ☀

„Co je to?“ ukázal Kšandička na tajemnou ceduli, která tu stála „nad nimi jako zlověstný semafor.

„Tresstá všechny bez výjimky pro nic za nic vlasťní levou rukou, ten podepsaný Ramtatáta, pantáta jakýssi,“ strachoval se Šelest. „To jssme huř nemohli zabloudit. Ss Andělkou,“ dodal trpce. „Víš vůbec, ty kozo jedna, že jssme zabloudili? A že tady ssídlí neverejná nebezpečnosť?“ Ale koza řekla: „Já mám babičku! Husa má rypák a já mám babičku.“

Zamyšlený Kšandička najednou zvedl hlavu a bystře se podíval na kozu. „Myslím, že bys ji měla jít navštívit,“ řekl. „Ale teď hned.“

„Který teď hned?“ mekla. „Bud teď, anebo hned. Hned je za hodinu a teď je za chvíli.“

„Tak teď,“ řekl nešťastný Kšandička a byl jako pobledlá bublina, jen z brčka odletět.

Anděla chvíli něco mektala a blábolila, a pak se zvedla a řekla: „Tak já jdu.“

Kšandička rychle vylovil zpod papratky sklínku s marmeládou, která se mu tam zakutálela, a spěšněji cpal do batohu. Byl rád, že se koza konečně rozhodla a že odtud zmizí.

„Ta bude ráda, uvidíš,“ šeptal Andělce a už začal zase růžověť, „ta se potěší...“

„Proč?“ divila se. „Nač a zač?“

„No že ji překvapíš...“

„Koho?“

„No říkala jsi – babičku-hruštičku, starou kozu, chudáka opuštěnýho!“ lamentoval bubák a Šelest obracel oči k obloze a syčel, jako když vypouští páru. „Sstrašná překroutitelka, sstrašná...“ šeptal si.

„Tak hybaj k babičce!“ rozčilil se Kšandička a rozehnal se proti koze. „A honem!“

Koza poskočila, ohlédla se na zkroušené Pampeličáky a zamečela: „Hoši, hlavně plavně. Pamatujte si to: hlavně plavně!“

Vítek zmlkl. Čekal asi, až Andělka doběhne dolů na cestu, aby mohl pokračovat. Ale vtom vykřikl: „Kam to jde? Husa!“

„Kozu,“ povídám.

„Měla přece jít k babičce,“ láteří Vítek, „a vidíš ji, husu?“

„Kozu,“ povídám a zahleděla jsem se do příběhu. Strnula jsem: koza, místo aby se obrátila a pádila od té cedule pryč, podržala si o ni záda a pak se pustila za ni, dál, přes balvany mechem zarostlé až do toho nejhlubšího nejčernějšího lesa.

„Tak se mi zdá, že ta koza na naše vyprávění nic nedá,“ řekla jsem Vítkovi. „My se tu unavujem povídáním co a jak, a jí je to docela fuk. Huse.“

„Koze,“ opravil mě.

„Jsme asi špatní vypravěči,“ řekla jsem.

„Chachacha!“ rozesmál se kluk. „Nebo tak dobří, že to všechno – konvalinky, koza, Kšandička a jeho spolužáci – že nám ožili! Tak jsme si je dobře vymysleli, že nám nějakým zázrakem ožili. A teď chodí po pampelických lesích a hledají Terinka a Juliána! Chachacha!“ radoval se.

☀ 27 ☀

Zatímco Kšandička s Šelestem a s kozou Andělou zmizeli někde v hlubokých lesích neverejné nebezpečnosti, hledali je Knot, Čihula a Hnupírko po všech koutech, v houštinách i na pasekách. „Kšandó,“ volali, „Šeleste, kde jsté, vylezté!“ Ale nikdo se neozýval.